

Vjekoslav Papadopulo, predsednik Udruženja odgajivača lipicanske rase konja Srbije i član Upravnog odbora Konjičkog saveza Srbije, nije mogao da sakrije zadovoljstvo ambijentom i brojem učesnika i prisutne publike u Crepaji, u vreme XX manifestacije "Crepajački fijaker", održane po tradiciji drugog dana Uskrsa.

-Crpaja je jedna jedina. Godinu dana čekamo da dođemo u Crepaju, zato što ovakve manifestacije nema nigde, ni u Srbiji, ni van granice naše zemlje. Ovo je najveća smotra paradnih zaprega, i to se dešava samo u Crepaji. Ovde ljudi dolaze samo zbog toga da vide prelepe lipicanere, fijakere, opremu i "ljudе koji teraju i koji se beče", jer lipicaner je konj paradni, služi samo da se "keri" i da se voze svatovi. Nekada je on bio radni i koristio se za teške radove u polju, ali sada je samo za paradu - objašnjava gospodin Papadopulo i nastavlja:

- Smotre i fijakerijade se održavaju diljem Vojvodine i Srbije. Posle Crepaje idemo u Karadorđevo, 1.maja, pa smo 4. maja u Kragujevcu, 11. maja u Pećincima, pa na Poljoprivrednom sajmu u Novom Sadu, 25. maja, 1. juna ponovo u Pećincima, 7. juna u Odžacima, i tako redom. Ove godine imamo 34 fijakerijade, i to su fijakerijade koje se teraju kroz takmičenje kroz činjeve, a ovo je jedna jedina ovakva revija lepote. Npr. u Srbiji ima fijakerijada, u Bečeju takođe, ali ljudi dolaze u Bečeju zbog Velikogospojinskih dana, a onda ostanu i na fijakerijadi. A ovde dolaze samo zbog fijakerijade. Crepija je jedna jedina, Crepaja je čudo – oduševljeno je izjavio Vjekoslav Papadopulo.

Fijakerijade su na radost i veselje Vojvođana, ali i ljubitelja konja iz cele Srbije, jer je konjarstvo deo srpskog naciona, srpske baštine. Fijakerijade su i pokretačka snaga sela, pa je pre tri godine na koviljskoj fijakerijadi učestvovalo tri zaprege a ove je prijavljeno petnaest. Ljudi su videli da je to lepo, setili su se vremena kada su njihov deda i pradeda vozili fijaker, i ako imaju mogućnost da imaju i lipicanere, zašto da se i oni ne upuste u taj izazov. Pozitivno je i to što na fijakerijadama nema policajaca, a na tribinama su čitave porodice sa malom decom, koje su došle da provedu jedno lepo popodne.

Drugog dana Uskrsa svake godine Crepaja je centar sveta. Ljudi sa svih strana, iz Čačka, Aranđelovca, Bogatića, dolaze na prvu Fijakerijadu u godini, ovde se otvara sezona fijakera. Posle dvadeset godina ove smotre, napredak je veliki kada je reč o broju učesnika, fijakerima, kvalitetu opreme... Ali, kao i nekada, konjarstvo je ostalo bez zadužbinara, mecenata, bez onih koji bi finansijski podržali ovaj sport i pomogli mu da iz amaterizma pređe na nivo profesionalizma, za čega postoje svi preduslovi.

-Najviše se daje za fudbal i košarku, za neke "velike" sportove. Nama se stalno obećava, a mi dobijamo mrvicu. Ovde je prisutno oko 5.000 ljudi. Jedan fudbalski klub bi voleo da ima ovoliki broj gledalaca, a to je samo kada su Zveda i Partizan u pitanju. Treba njima da se da, ali treba

malo i nama - rekao je gospodin Papadopulo i po ko zna koji put ponovio da dobijena sredstva nisu dovoljna ni za čunjeve, sat, pehare, bez čega je nemoguće održati jedno takmičenje, a da ta sredstva izdvajaju iz svojih članarina.

S druge strane, uključeni u organizaciju fijakerijada ne vole improvizacije. Pa su na Crepajačkoj bili angažovani vrhunski arbitri (Tereza Keresteš, direktor Ergele "Kelebija",

Siniša Zlatanović dojen srpskog konjičkog sporta i Ivica Bogatin, sudija iz Hrvatske koji je sudio svetsko prvenstvo u Slovačkoj prošle godine), obezbeđeno je 60 pehara za oko 130 učesnika.

Stanje u našem konjarstvu se može ilustrovati i pričom o našim ergelama. Najjače ergele u Vojvodini koje drže licpcicanere su; "Karadordjevo", "Kelebija", "Bulić", "Bunford" na Kelebijiji, "Star Tamiš" kod Pančeva itd. Jedina državna ergela je Ergela "Karadordjevo", a da bi došli na neku "utakmicu", jer je svima dragو pošto imaju dobre konje, članovi konjičkog društva i učesnici sakupljaju pare kako bi im platili gorivo i omogućili učešće.

Stihovi Zvona Bogdana, da je "sve manje dobrih tamburaša, fijakera i salaša, sve je manje konja, konja koji jure, a u stvari nikuda ne žure", ostaju zarobljeni u pesmi, i nemaju osnovu u realnosti, jer je sve više konja koji jure na radost i zadovoljstvo velikog broja ljubitelja konja i konjičkog sporta. Ali...

-Mi ne tražimo milione, tražimo samo da nam se pokriju osnovni troškovi. I zato se pomeramo, ali se pomeramo sporo, jer sve zavisi od individualnih mogućnosti i inicijative pojedinaca - zaključio je Vjekoslav Papadopulo.